

הרופא הפרטי של חדווה

בל מכת ריזה, וחוזר בריצה קלה לתלי אביב, שוחה שני קילומטרים בים, אוכל עוד משהו — והריהו מוכן-ומזומן להתר חיל בעבודה. הוא הציע כמובן ליהיא לרוץ איתו.

סות ביותר בכרם. ואם אתם חושבים שאתם כמו חדווה תחזר על השירה בגלל שאין לה יותר דאגות של פרנסה, או אתם טועים. כי אצלה הפיזיומנים זה בדם, ובקרוב היא



יחיא עמרני, חדווה ודדלי דנף באים והולכים

אפילו תוציא תקליט אריז'נגן שמורכב כולו משירים שחדווה חיברה להם כי צמחה את כל המילים וכל המנגינות. אחי ריזה, הכל, היא יכולה עכשיו להרשות לעצמה לוכסס כזה, לא?

אבל יחיא ויתר בצורה אלגנטית וצירף אליו את ציון, בעל המיסעדה מכרם התמינים, שגם מאכיל אותו לפי מטב מסורת תימן. אחרי הכל, דדלי נשוי לבת אחת המישפחות התימניות המיוחד

נשבעת לכם שחדווה עמרני, החצי של הצמד חדווה ודדלי, הגיעה רחוק. כי לא רק שיש לה כיום שם בינלאומי כומרת, היא גם נשואה לבעל, שהוא אחד האנשים הכי מקסימים שפגשתי במופן ה-אחרון. קודם-כל היא דוקטור מפורסם, וקוראים לו דדלי דנף. הוא בן 38, ונראה צעיר מגילו בעשר שנים לפחות. מי היה מאמין שהגבר הזה, שמסתובב אצלנו בג'ינס פשוט ועם מחזות על הצוואר, הוא אחד האורולוגים הידועים בארצות-הברית, ואחד הרופאים הבודדים בעולם שמתמחים בהשתלת כליות? הוא בא ארצה למיספר הרצאות על שיטה חדשה שהמציא בניתוח כליות, וכדי להשיג תכנון בפעם המיידע-כמה לעלות ארצה. ומה לא הציעו לו אצלנו? להיות מנהל מחלקה באחד מבתי-החולים הכי גדולים בישראל, בית מפורא, רכב, חשבון-הוצאות, הכל — רק שיבוא. אבל לעומת זאת היו גם רופאים שיעצו לו להישאר באמריקה, כי שם יש לו אפשרויות הרבה יותר גדולות להתקדמות מבחינה מיקצועית. אז דדלי החליט פשוט שהוא יחזיק את הזמן שלו בין קליפורניה וישראל, וככה כולם יהיו מרוצים. אבל מי שהכי מרוצה זה יחיא עמרני, האח של חדווה שהוא גם יצרן-גינסים מצליח, וביקר כבר שלוש פעמים אצל אחותו. יחיא סיפר לי שחדווה ודדלי (כמעט נפל לט לי חדווה-ודדלי) גרים בווליה מסר ארת בבחורליהילס בלוס אנג'לס, יש להם שם בריכת-שחייה ושלוש מכוניות-פאר, ובקיצור הלחאי על כולנו. אם אתם רוצים לדעת איך דדלי שרמר על מראה-הנעורים שלו, גם את זה סיפר לי יחיא. ובכן, הגיס היממטי שלו מתערב בכל בוקר בשש, בחדרו שבימלון הוילטון, אוכל משהו קל ופותר בריצה עד חוף ראשון-לציון. כאן הוא מקי

תגידו לי בכנות, כמה תוכניות-טלוויזיה אתם מכירים שכדאי לחגוג בגללן? אני, אישית, לא מכירה אף תוכנית כזו. אבל עובדי מחלקת-הספורט בטלוויזיה, לעומת זאת, גילו שהם עובדים על התוכנית מבטיספורט כבר שבע שנים, ושברמוצאיה-השבת האחרונה שודרה התוכנית הי-350 במיספר. ואם זו לא סיבה טובה לחגוג, אז אינו סיבה טובה יותר מזו יכולה בכלל להיות להם?

ישר למחרת הם אירגנו מסיבה, הזמינו את כל מי שהוא משהו בעולם הספורט בארץ, הזמינו את כל מי שהיה קשור אי-שם לתוכנית, הכינו סירטי-פארודיה על העובדים, הוציאו מהארכיוון את הרישומים הראשונות, הכינו אוכל וויסקי והרבה מוראל ספורטיבי גבוה, ומה עוד צריך? חתיכות, כמובן. אבל גם כאלה היו. בשעה עשר הגיע יועץ-ראש-הממשלה, דן רבין, והודיע שראש-הממשלה יצא חק רבין לא יכול לבוא, למרות שגם הוא ספורטיבי ומשחק טניס. אבל שלא תחשבו שהממשלה נשארה בלי ייצוג, שרי החינוך והתרבות, אהרון ידלין, ישב ביצחק ליבני, ועם המאמנים דדלי שווייצר ואברהם חמו, ועם מומצ'יה שפיגור ואסתר רופש-המורוב. דן שידון, מילד התוכנית, נשק נאום נרגש, ואמר שהתוכנית הזאת עוד תגיע רחוק, יורם ארבל ורפי גינת, שהם גם זמרים-לשעבר, שרו שירים, ובקיצור, כולם ממש השתכרו מיון ומגוסטלגיה. עדי-כדי-כן שבסוף המסיבה, בערך בשלוש לפנות-בוקר, הם לא שמעו לב שהצלם שלהם, עיזמנאל אדדמע, נרדם במוע-דון ונשאר שם עד הבוקר. למחרת הם קיבלו טלפון בהול לבוא לחלף אתו. צוות-החוף קלי-הגיליים של מבטיספורט יצא מיד מיד הצלחת המסי-ועכשיו שמעתו שלאור הצלחת המסי-בה הזו, מארגנים מסיבת יום-הולדת גם למבט לחדשות. אחרי הכל, תודו שגם להם מגיע. אבל על זה כבר בטח נשמע בחדשות.

קקטוס

בקינאים

אני מרגישה פיתאום שחיי-החילה בי תל-אביב מתעוררים לתחייה. אין לי מרשג עם זה בזכות צ'יצ', או ניצב ריז עופר מהמיסטר, אבל עובדה: אני יכולה היום, בלב שקט, להצביע על חמישה מקומות לפחות, שבהם אפשר ללכת לבלות. המועדון החדש ביותר שנפתח בעיר השבוע הוא הקקטוס קלאב, השוכן בדיק

באותו מקום שהיה הקינאים קלאב זיל, וגם נראה אותו דבר — חץ מהאורחים. זה שאני באופן אישי לא הכרתי שם כמעט אף אחד, לא אומר שלא היו שם כל מיני אנשים מעניינים שניסו לרקוד עם כל מיני חתיכות שמדברות אנגלית. אבל לא היה מקום, כי הכניסו לשם פסג' תר ענק, ואורגאן, וזמר אנגלי ששר כמו אנרי וויליאמס ולבש הליפה ופאפיון. כוסות-השפסנה התמלאו עוד לפני שר הספיקו להתרוקן, וכולם איחלו המון מזל טוב לבעלים החדשים של המועדון. יזיו אבאי, שהיו ממש מאושרים לראות כל-כך הרבה אורחים, וקחו שהמצב הזה יימשך גם אחרי הפתיחה.

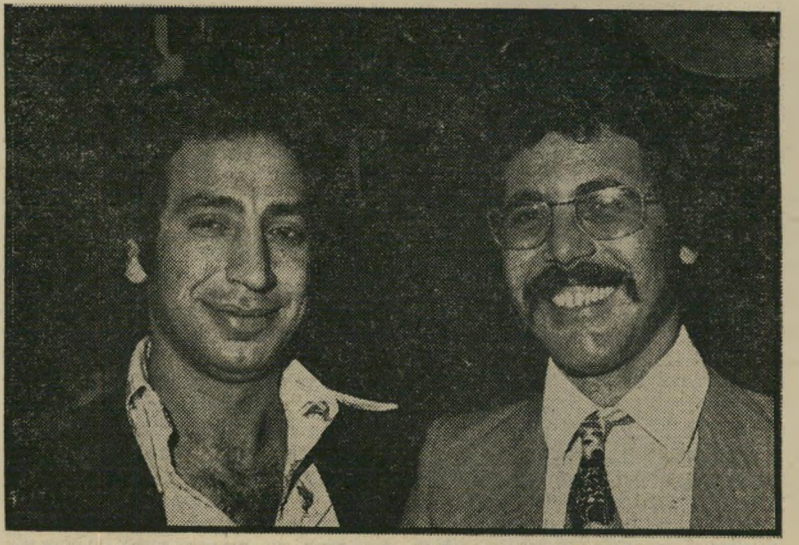
מסיבה בבוהימה

או איך שהוא הלך, קם החבר שלו ארנן הרר, שהוא סופר בזכות עצמו וגם אירגן את המסיבה, הודיע לכולם שבונה לא הרגיש טוב והלך. אבל כולם המשיכו לשתות בירה מהבבוק, כי לא היו כוסות, ואכלו טחינה בסיתה וזיתים ופיסטוקים. על הפסיון הסתובב כל הזמן תקליט של להקת הפיתויים, אבל אף אחד לא רקד, עד שהגיעה למסיבה השחקנית אביבה גר שהתחילה לרקוד לבד, כי מי שמכיר את אביבה יודע שזה לא מפייע לה. אלא שזה הפריע כנראה לשחקן יצחק חייקיה, המשתתף יחד איתה בהצגה החדשה מושל ריזה, שהצטרף מהר לריקוד והצמיד אותה אל ליבו באחוות שחקנים נרגשת.

בחיי, אפשר לחשוב שרק מסיבות יש בעיר הזאת. אבל המסיבה שכולם דיברו עליה לפני, וכולם מדברים עליה אחרי, הייתה זו שנערכה בביתו של השחקן מנחם זילברמן, שהוא אחד הבתים הכי מפורסמים בעיר: רחוב שלמה המלך 91 דירה 13. וזה מה שהיה שם: קודם-כל, המסיבה נערכה לכבוד ברך נה תירוש, שהוא עיתונאי עם כמה לשעבריים, שהוציא לאור ספר חדש. אבל בונה היה רק כמה דקות הולך, כי הוא לא אהב את כל הסטוצים האלה, ואפילו שהסטוץ הזה היה לכבודו. סטוץ, למי שלא יודע, פירושו בו-ארגון של דיוני גוף אירוע רב-משתתפים, וגם כל מיני דברים אחרים.

השחקן-בוטיקאי יהודה ברקן ישב במירפסת וסיפר בדיחות, בחדר ישבו כרלם על מירונים נמוכים והסתכלו איך אביבה רוקדת, ואיך השחקן רובי גליק מן תופס מבטים עם כל החתיכות ועושה להן סימנים ביד שאין לו שום כוונות גסות. מאוחר יותר הגיעו גירי גוב ורני סנדרסון מכוורת, לבד. מאיר פניני שמיין בא עם החברה שלו דבורי ריב, וצ'יצ'י בא עם עיינה אידן. רק הציירת ליאת נירשרי חיפשה לה כל הזמן איזה אובייקט לציור. בחוץ היה נורא קר, ובפנים נורא מתוקי ובכיף. כולם ישבו ופיטפטו ושרו ועישנו ורקדו עד ארבע לפנות-בוקר. ואני, למחרת, פתחתי מהר את עיתון ניה-ערב וחיפשתי, אולי מישעה כתב על המסיבה. לא מצאתי כלום. לקחתי נשימה עמוקה והייתי מבוססה לאללה. עוד מסיבה אחת בעיר הזאת עברה בשלום.

אבל מי שישב שם כל הערב חציר עצוב וחציר-שמה היה דווקא פמי חזון, בעל-ירלשעבר של המועדון שהעביר את המפתחות לאבי ולזיוי. סמי, שעבד בימי הזוהר של הקינאים קלאב לצידו של הר אמרגן המנוח מרן תורג'מן, עבר אחרי זה לנהל במקום מיסעדה איטל-קית בשם מאפיוו. אלא שבסוף נשבר לו מכל תעלולי המאפיה התל-אביבית, שר היתה עורכת לו ביקורי-נימוסין בעסק, וסמי החליט שחיי-החילה זה כבר לא בשבילו. הוא מכר את העסק, לקח את אישתו היפה סימה ושני ילדיהם החמודים, והם נסעו להם לצרפת לחיות בשקט. שם הוא יפתח לו בקרוב בוטיק רציני לבגדים, שישכון ליד בניין-האופרה בפריס. ומדי פעם יקפוז לביקור-מולדת. אם יתחשק לו לפתוח עוד פעם מועדון, הוא נשבע לי שזה יהיה רק אחרי שהילדים שלו יגדלו.



פמי חזון וזיוי נכנס ויוצא